

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant starszy sekretarz sądowy Mariusz Pogorzelski

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej
na posiedzeniu w dniu 28 października 2020 r.
zażaleń wnioskodawcy P. D. z dnia 16 stycznia 2020 r. i jego pełnomocnika adw. A.
B. z dnia 20 stycznia 2020 r. na zarządzenie Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przy
Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. akt: ASDo (...) w
przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku z dnia 9 grudnia 2019 r. o wydanie uchwały
zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu
Rejonowego w R. – A. B.
na zasadzie art. 437 §1 k.p.k. w zw. z art. 128 i art. 80 §2 b ustawy z dnia 27 lipca
2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych

postanowił

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa;
3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 600 zł
plus VAT tytułem zastępstwa procesowego wnioskodawcy P. D. przed
Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

W dniu 11 grudnia 2019 r. wpłynął do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie
Apelacyjnym w (...) wniosek (datowany na 9 grudnia 2019 r.) o wydanie uchwały
zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu
Rejonowego w R. – A. B.

Pełnomocnik wnioskodawcy P. D. – adw. A. B. – w złożonym wniosku zasygnalizowała zamiar złożenia subsydiarnego aktu oskarżenia p-ko wyżej wymienionemu sędziemu o to, że:

- w dniu 7 września 2010 r. w R., w związku z pełnioną funkcją sędziego Sądu Rejonowego w R. przekroczył uprawnienia poprzez sfalszowanie protokołu rozprawy z dnia 7 września 2010 r. w sprawie zawisłej pod sygnaturą akt II K (...), przeciwko P. D. oskarżonemu o czyn z art. 270 §1 k.k., czym działał na szkodę interesu publicznego i interesu prywatnego P. D.

tj. o czyn z art. 231 §1 k.k. i art. 270 §1 k.k. w związku z art. 11 §2 k.k.

Zarządzeniem z 23 grudnia 2019 r., sygn. ASDo – (...), Prezes Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...), powołując się na treść przepisu art. 80 § 2 b u.s.p. odmówił przyjęcia wniosku.

Z uzasadnienia wskazanego zarządzenia wynika, że przesłanką odmowy przyjęcia wniosku był fakt, iż w tej samej sprawie, co do tego samego czynu, w stosunku do tego samego sędziego został wcześniej złożony wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej ale podpisany przez innego pełnomocnika.

Wniosek o ten sam czyn został zarejestrowany w Sądzie Dyscyplinarnym przy Sądzie Apelacyjnym w (...) pod sygn. II ASDo -(...) i tam też toczyło się postępowanie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w R. – A. B.

Prezes Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) powołując się na treść art. 17 §1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. uznał za oczywiście bezzasadny fakt ponownego złożenia wniosku o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn.

Na powyższe zarządzenie zażalenia złożyli wnioskodawca P. D. i jego pełnomocnik adw. A. B.

Wnioskodawca P. D. w złożonym zażaleniu zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego zarządzenia polegający na błędnym przyjęciu, iż nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez sędziego Sądu Rejonowego oraz, że ta sprawa jest tożsama ze sprawą rozpatrywaną przed Sądem Dyscyplinarnym w L.

Pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił:

- naruszenie przepisu art. 80 §2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez jego zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że wniosek o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w R. – A. B. jest bezzasadny podczas, gdy z okoliczności i dowodów przedstawionych na jego poparcie płyną odmienne wnioski

Wnioskodawca i jego pełnomocnik wniesli o uchylenie zaskarżonego zarządzenia Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) i wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego A. B.

W odpowiedzi na powyższe zażalenia sędzia A. B. wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego zarządzenia podnosząc, że w powyższej sprawie o ten sam czyn Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...) uchwałą z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. II ASDo (...) odmówił wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej tegoż sędziego. Nadto sędzia A. B. podniósł, że P. D. złożył w różnych prokuraturach 360 zawiadomień przeciwko różnym osobom, a przed Sądem Rejonowym w R. toczyło się 330 postępowań.

Przed rozpoznaniem zażaleń Sąd Najwyższy zapoznał się ze sprawą II DO 13/20 zawisłą w Sądzie Najwyższym – Izbie Dyscyplinarnej w przedmiocie zażalenia na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) i ustalił co następuje:

Pełnomocnik P. D. – radca prawny B. K. w dniu 7 czerwca 2019 r. złożyła w Sądzie Dyscyplinarnym przy Sądzie Apelacyjnym w (...) wniosek o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w R. – A. B. i jak to ujęła – przeciwko, któremu oskarżyciel posiłkowy subsydiarny zamierza złożyć w Sądzie Rejonowym w R. subsydiarny akt oskarżenia o przekroczenie uprawnień i niedopełnienie obowiązków sędziego Sądu Rejonowego w R. w dniu 7 września 2010 r. w R. poświadczenia nieprawdy w protokole rozprawy z dnia 7 września 2010 r., sygn. II K (...) na szkodę oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego P. D. tj. o czyn z art. 231 §1 kk w zw. z art. 271 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Sprawa ta w tam Sądzie została zarejestrowana pod sygn. ASDo (...)

Sąd Najwyższy następnie postanowieniem z 17 lipca 2019 r., sygn. I DO 46/19, uwzględnił wniosek sędziów Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) i wyłączył ich od rozpoznania sprawy i wobec niemożności utworzenia przez tam. Sąd składu sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w (...).

Uchwałą następnie z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. II ASDo (...), Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...) odmówił wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w R. – A. B. za czyn wskazany w w/w wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z dnia 7 czerwca 2019 r.

Na powyższą uchwałę zażalenia złożyli wnioskodawca P. D. i jego pełnomocnik, a sprawę ostatecznie zarejestrowano w Izbie Dyscyplinarnej w Wydziale II pod sygn. II DO 13/20.

Sąd Najwyższy mając powyższe okoliczności na uwadze zważył co następuje:

Zażalenia nie zasługują na uwzględnienie a podniesione w nich zarzuty są bezzasadne i to w sposób oczywisty.

W tym miejscu należy wskazać – co wynika z części historycznej niniejszego postanowienia o ten sam czyn, z powołaniem się na tożsame okoliczności i załączone dowody zostały złożone dwa wnioski o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej w/w sędziego. Jeden 7 czerwca 2019 r., który w I instancji został rozstrzygnięty wskazaną wyżej uchwałą Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 8 listopada 2019 r., drugi będący przedmiotem rozpoznania niniejszego postępowania, który został złożony w sytuacji, gdy uchwała z dnia 8 listopada 2019 r. nie była jeszcze prawomocna.

Tym samym zarzuty podniesione w zażaleniach czy to wnioskodawcy, czy to jego pełnomocnika, a odnoszące się do błędu w ustaleniach faktycznych należy uznać za bezprzedmiotowe.

Sformułowany przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzut naruszenia przepisu art. 80 §2 b usp biorąc pod uwagę jego rozwinięcie w uzasadnieniu tylko pozornie odnosi się do naruszenia prawa, albowiem z całości uzasadnienia wniesionego środka zaskarżenia wynika tak naprawdę ocena materiału dowodowego z pozycji wnioskodawcy – czego nie kryje pełnomocnik.

Skarżący natomiast w ogóle nie odniósł się do podnoszonych w uzasadnieniu okoliczności tj. dwóch toczących się jednocześnie (jednakże na innym etapie rozpoznania) postępowań o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego A. B. o ten sam czyn i w oparciu o tożsame okoliczności – a co było istotą rozstrzygnięcia zaskarżonego zarządzenia. Podobny zabieg zastosował wnioskodawca, który formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zakwestionował bez uzasadnienia a tym samym w sposób gołosłowny fakt tożsamości omawianych postępowań w jej warstwie przedmiotowej i podmiotowej.

Wbrew natomiast sugestiom żalących w zaskarżonym zarządzeniu Prezes Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...) nie dokonał oceny materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie, nie dokonał też oceny złożonego wniosku i dołączonych do niego materiałów z punktu widzenia przesłanek wynikających z art. 80 §2c ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych. Odniosł

się jedynie do jednej z przeszkód procesowych, a mianowicie do przesłanki stanowiącej o niedopuszczalności prowadzenia jednocześnie dwóch postępowań, tożsamy co do podmiotu i inkryminowanego czynu. Brak odniesienia się co do meritum sprawy jest jak najbardziej poprawnym zabiegiem prawnym, albowiem przy istnieniu negatywnej przesłanki procesowej – postępowanie nie toczy się, a w tym przypadku skutkuje oczywistością braku podstaw do jego wszczęcia.

W tym miejscu warto wskazać, że biorąc pod uwagę treść przepisu art. 17 §1 pkt 7 kpk należy uznać, że Prezes Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w R. słusznie odmówił przyjęcia przedmiotowego wniosku z dnia 11 grudnia 2019 r. z uwagi na jego oczywistą bezzasadność. Zaznaczyć należy, że owa odmowa nie dotyczyła ocen dowodów i okoliczności faktycznych ale podjęta została jedynie z przyczyn prawnych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze postanowiono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia orzekając jednocześnie o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym.